

NØVN

Nøkur orð um pápa okkara

Nú nakrir dagar eru farnir síðan pápi okkara fór frá okkum, vil eg gjarna royna at seta nakrar reglur til minnis um hann.

Sovorðið er ikki so lætt at skriva; pápi okkara var ein maður ið næstan altíð hugsaði meira um hini, og um tey, sum stóðu honum nær. Havi ofta – fyrr og nú – hoyrt, hvussu nógv fólk bara kundu siga alt gott um pápa okkara; um ta var okkurt tey ikki funnu útav, so gav hann sær sum oftast, tíð til at geva teimum eina hjálp. Honum dámdi sera væl, at fáast við seyð og annað, í hoyrði hartil; visti altíð nógvur góðar søgur at siga frá; sera stuttligt var at lurta; vit lurtaðu næstan við andakt, sum tey onkuntið plaga at taka til, tað er so sera nógv, sum man kundi sagt um pápa okkara; ofta havi eg hoyrt frá fólki, hvussu hann altíð so sera væl dugdi at siga frá skemtiliga í brúðleypum ella til okkum, ta sat so sera væl.

Heilt nógv ár arbeiddi hann á flakavirkinum á Kósini, har frá hava vit bara hoyrt alt gott, bæði frá høgum og lágum – altíð til reiðar at veita eina hjálpanði hond.

Elmar og eg vóru eisini har, og segði pápi onkuntið, at hatta mugu tit finna útav sjálvir. Hann hugsaði meira um hini, altíð var hann við tí góða.

Mamma er nú einsamøll eftir at tey næstan altíð hava verið saman. Vit onnur mugu royna at vera um hana sum frægest.

Sum eg segði fyrr, tað er so nógv, ein kundi skrivað um. Tey fingi um 70 ár saman og nógvur hendingar eisini saman við okkum. Men ein syrgilig hending sum vit vóru út fyri, var 11.09.2000. Hendan hendingin tók okkum ógvuliga fast. Serliga mamma og pápi tóku hesa hendingina tungt, ongan tíð komu tey yvir tað, teir vóru mangan saman og vóru tætt knýttir, ongantið var nakað øvugt orð millum teirra. Kom nakað upp teirra millum, funnu teir altíð út av tí.

Tað kundi verið sera nógv meira. Vit kunnu siga, at vit hava bara sera góð minnir at lýta aftur á.

Jesus pápi, hjálpir okkum. Góðar páskir.

Niclas, Tom, Elmar og Rói og Anja við familju og Gertrud og Olivar

Minningarorð um pápa mín Alfred Steensen

f. 13.03.1932 – d. 20.03.2019

Alfred Steensen var av Selhegygi í Klaksvík
Alfred Steensen á yngri árum

So er pápi farin frá okkum, og heim til Harran, ið hann altíð setti sitt lít á.

Pápi var føddur og uppvaksin á Selhegygi í Klaksvík, og var hann næstelstur av trimum systkjum. Carl var elstur, og búði alt sitt vaksna lív í Noregi, pápi var miðlingur, og síðan er Judith yngst, ið býr í Klaksvík.

Pápi var raskur, arbeidssamur og sera dugnaligur maður. Hann hevði frá ungum árum sera góðan hugin til alt, sum hevði við maskinur og teknikk at gera, og fór at læra til maskinmeistara. Eftir tað fór hann út at sigla, og var við fleiri skipum. M. a. silgdi hann eitt longri tíðarskeið við Bliki. Hann var væl lýddur umborð, og tað segðist um hann, at tað altíð var so reint og snøgt í maskinrúminum, tá ið pápi var við. Eisini helt hann av, at hava tað snøgt og hugnaligt á kamarinum hjá sær, og hevði altíð eina mynd av kong Fríðriki hangandi á veggnum.

Pápi fekk hug til at víðka um sína útbúgving, so í 1960 fóru mamma og Pápi til Keypmannahavnar har pápi fór at lesa til maskinverkfrøðing. Har búðu tey í fleiri ár, og nøkur ár í Odense – so tá ið vit loksins fluttu heim aftur til Føroyar, vóru vit fyra systrar Elsba, Hanna, Guðrið og Sunrid. Vit búðu í Hornabø, og babba arbeiðdi á Skipasmiðjuni, har honum dámdi sera væl og fekk hann nógv vinfólk, m.a. Kjartan Mohr, og synirnar Høgni og Poul sála. Í gula ráðhúsinum var rættiliga trongligt, men hóast tað legðist afturat, og eru bæði Rúna og Gvøðny føddar har, so vóru vit nú 8 fólk í húsinum – 7 gentur/kvinnur og pápi. Tá var onkuntið synd í honum, t.d. var ringt hjá honum at sleppa á ves, tí har var altíð upptikið – ikki minst sum vit vuku til.

Pápi fór undir at tekna dreymahúsið, ið tey bæði ynsktu sær, og nokk so nógv ár seinni flyta tey í húsinu á Landavegnum. Tað var í 1980, og har trívust tey avbera væl. Pápi hevði skrivstovu heima, hevði sína egnu fyrirkøku, og ein mann settan – Sjurður Heinesen – og lívið var gott.

Men so hendi tað ræðuliga, sum er tað ringasta, ið kann henda fyri øll foreldur. Yngsta dóttirin Gvøðny doyri í einari

meiningleysari ferðslu- vanlukku bert 13 ár gomul, og tá broyttist alt. Tað tók okkum øllum sera dygt, men svárast var tað hjá mammu og pápa. Pápi, sum av og á kundi taka gittar í hond, og syngja saman við okkum døtrum, og tvætla við okkum, gavst við øllum soverðnum og var sera tungur í nogv ár, og mamma við. Sagt verður at tíðin lekir øll sár. So var ikki hjá teimum, men onkusvegna lærdu eisini tey, at liva við sakninum. Í 1992, tá ið ringa kreppan rakti landið, rakti tað eisini míni foreldur, og tey mistu húsinu. Tey gera av at flyta til Hirtshals at búgva, og pápi fer at sigla við Norðborg sum maskinmeistari, og tey fáa íbuð mitt í býnum. Seinni keypa tey eini lítil kolonihavahús, ið eftir nøkur ár standa sum eini deilig summarhús, ið pápi so hegnisliga sjálvur hevur bygt út, tí fittir í hondum tað varð hann, og eiga vit familjan nógv góð minnir har í frá.

Pápi hevur altíð haft eina sera góða heilsu, stórt áráði, var lættsindur og hevði altíð eina góða at fortelja, tordi siga sína mein- ing, so tað hoyrdist, var sera

gávumildur og hjálpsamur, og altíð klárur at geva eina rættandi hond, var sera áhugaður í politikki, og har kundi tað leika nokk so hart á, í trætum við adrar menn, við øðrvísi meiningum – tó ikki so, at tað bilti, og tað var altíð sátt og semja aftaná – so pápi mín var eitt sera livandi menniskja.

Nú, at enda fór heilsan at bila, og hann orkaði ikki meira, var fyri tað mesta sera friðarligur og fámaltur, sat mestsum bara og svav í stólinum, og eftir hetta vanlukukvøld, har hann datt so illa, gekk tað skjótt. Eftir bert eitt samdøgur á sjúkrahúsinum slóknaði hjá pápi 87 ára gamal. Svært er hjá mammu, ið nú situr eftir hann, men vit systrar byggja garð um hana fyri at hjálpa og stuðla henni, og verða saman í sorgini. Tað er jú so – at tey ið hava livað við okkum, og hjá okkum – nú liva í okkum, og har eru eisini øll minnini.

Ærað verið minnið um elskaða pápa mín Alfred Steensen.

**Familjunar vegna
Hanna Tove Isholm
(Piddan)**